

Kovács István

MESEBELI KERT A NYÁR DEREKÁN

Hol van már az idei cseresznye?
 az idei meggy?
 Emlék lassan a ribizke is,
 legyen bár fekete,
 legyen bár piros.
 Mintha az égtől kérne
 a földet megáldva,
 ágait emeli
 méltóságteljesen
 a kert királyi koldusa,
 a vízkeresztkor földlabdástul
 kiültetett fenyő,
 amelynek túlélésében senki sem hitt...
 Legalábbis akkor.
 Mindennapi zöld csöndjét
 ma suttogva ingerlik
 a folyondárokra felfűzött kék virágszájak:
 „Itt sohasem lesz tél!”
 Pedig a magasban
 óriási hópelyhek keringenek,
 a déli naptól se olvadnak el,
 s egykedvűen karikázzák be
 a harangszótól megriadt báránnyelűket is.
 A főnről alig látható
 smaragdszín kert
 vadak ékszerdobozza,
 benne nagypapa
 testamentum-diófái.
 Kiterítve a fénypecsétes árnyak,
 a mindenben keresztülsörtető
 vaddisznók
 földszaggatta tankcsapásai.
 A kerítésoszlopon strázsáló sást
 a szögcsapdrót fölött átsuhanó ózsuta

se tudja elijeszteni.
 (Neki könnyű:
 védett madár.
 Féljen az ember!)
 A barackfa lombjában
 mintha százegy kistróka rejtőzködne
 pálinkamámorosan –
 mit sem sejtő józan tyúkokra lesve.
 A szendergő szeder
 éretten ébredni készül,
 tüskéit hegyezgeti a köveken,
 ha feltámad a szél:

szúrjon?

ne szúrjon?

A pirulékony szilvának
 és magabiztosan zöld diónak is
 egyformán alkonyodik.
 Jó éjszakát!
 Jó éjt az ágyásoknak!
 paradicsomnak, babnak, paprikának,
 bujdosó csillagtöknek,
 mélabús padlizsánnak,
 vakondok-fejdisze petrezselyemnek,
 torzonborz tárkonybokornak...

Hajnalra föltúrva az ég is.

Hitel, 2017/10.

Kovács István 1945-ben született Budapesten. Verset és prózát egyaránt ír, műfordítással foglalkozik. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.